

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813707024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

faaer hende snart til at glemme baade Hovedpine og Misforstaaelse.

Og hvis jeg nu bovede at holde til hende, at hun dog ikke havde faaet sit Dnske opfyldt, det Dnske, som opstod hos hende den lyse Solstinsmorgen, da hun vaagne-ede ved Fuglesang, — saa vilde hun med uendelig Værdighed forfikkre mig om „at hun er tilfreds, og at jeg derfor ogsaa kan være det paa hendes Vegne.“ Men det kan jeg ikke! Men ikke Kvinden selv oprindeligt var et saadant glædeligt anende Dnske, en saadan lys Idee, der opstod i Guds Sjæl paa Skabelsens Foraarsmorgen? Og han opnaaede sin Hensigt, ligesom hun opnaaede sin, han fik sit Dnske opfyldt, ligesom Mille Sørensen fik sit: baade Kvinden og Skontouren kom istand — men hvorledes?! — Det skønneste Sindbillede paa Kvindeligheden, jeg kan tænke mig, er Psyche paa Sommerfuglejagt.

Tilgids hvis denne Episode har været kedelig! Tilgids ogsaa, at jeg tilføier: saaledes maatte den være, hvis den skal staae som en Scene af Fr. Sørensens Liv, og som et Blik om Resultatet. Det kan den virkelig, thi paa denne Maade faaer hun alle sine Dnsker opfyldt, hele Livet igjennem. Der er, som sagt, et NB som følger hende overalt, og altid ledsager Opfyldelsen, saa den, ret besæet, ingen Opfyldelse er.

Kun i Kjærlighed (den saakaldte!) har hun Lov til at sværme og hengive sig. Derfor forelsker hun sig ogsaa

som oftest i den Første og Bedste, som gjør Gour til hende paa et Bal, uden at kjende videre til ham. Det behøves jo ikke heller! Naar hun har en Smule Phantastie kan hun jo selv udfixe ham med alle de Portrætfeligheder nogen Romanhelt har været i Besiddelse af, og saa spiller hun paa dette Drømmerie, al den Følelse, al den Mandens og Hjertets Nigdour, som kunde gjort hende til en Velsignelse for Verden, hvis hun havde faaet Lov til at hengive sig ganske til Livet, til Naturen, til Menneskeheden. Og hun taler til mig om den kvindelige Værdighed! —

Det er ikke Kjærligheden, jeg bekjemper. Hvor kunde jeg det, da jeg erkjender den for alt, og alt andet for intet. Forelskelser af den omtalte Slags er det jeg har Afsty for, thi det er et Misbrug af Kjærligheden, og jeg kan ikke taale at see den gaae tilspilde paa en saadan Maade, at see en Pige kaste sit Hjerte hen til den første Herre der kommer hende imøde med en Compliment, i den Tro, at nu skal Romanen begynde! Deraf følger Skuffelse, Bitterhed, og Lede til Livet — det skønne Liv, som selv er den bedste Gjenstand for Kjærligheden! Elst det, elst Gud og Menneskene, ja elst, om Du vil, den Enkelte fremfor Alle, naar der blot er En, som er Din Kjærlighed værd, et virkeligt Menneske, som Du kjender og som kjender Dig, istedetfor at spille Dine Følelser paa en Afgud, som kun eksisterer i Din egen Phantastie. Vel sandt! Du maa heller elste en Adam